

høve Ansvar, vi have kun os selv at støtte os til; men det er min fulde, og faste Overbevisning, at, naar jeg i dette Dieblik stemmer Nei til Finansloven, saa er det til mit Fædrelands og Folkets Vel.

J. A. Hansen: Jeg har ønsket Ordet endnu engang for ganske kortelig at udtale, hvorledes jeg betragter Sagens Stilling paa det Punkt, hvortil den nu er kommen. Som bekendt er der jo et Mindretal her i Salen, som slutter sig varmt og inderligt til Ministeriet. Dette Mindretal har i Debatten i Dag forholdt sig fuldstændig tilbagetrukken, vi have ikke hørt nogen Stemme fra dette egentlige Mindretal. Jeg betragter dette som et godt Vidnesbyrd om, at vor Stilling her er sikker og fast, idet vi have den Erfaring, at de Herrere, som staa paa Ministeriets Side, ellers ikke paa nogen Maade undlade at rykke i Marken mod os med deres store Talenter og mange Kundskaber i hvilken som helst Sag, hvori vi staa imod hinanden. Naar de Herrere ikke her have taget Ordet, saa finder jeg en Betydelighed for os heri, idet det forekommer mig at være et bestemt Vidnesbyrd om, at de søle, at her ikke kan siges noget Virkeligt imod vor Stilling, jeg betragter det som en Kjendsgjerning, hvorved de give tilkjende, at der ikke kan siges noget virkeligt Uvorkligt imod de Grunde, som af saa Mange fra vor Side ere blevne fremførte. Derhelt her jeg hørt Udtalelser fra flere ærede Herrere, der staa dem af os nærmest, som have erklæret, at vi ville stemme imod Finansloven, og derhos er der ogsaa fra enkelte Tale, som ikke staa paa denne Side, taget til Orde for at forklare, hvorfor de ikke for Eiden, ville kunne stemme imod Finansloven, men naar man vil efterse og undersøge den Begrundelse, disse ærede Herrere have givet af deres Stilling, saa er den sandelig, ikke mere støttende eller forsvarende for Ministeriet end den, der er fremkommet fra os Andre, tværtimod har jeg fra flere af de ærede Herrers Side hørt endnu langt stærkere Angreb paa Ministeriet end dem, der ere komne fra vor Side, saaledes at de Herrers Stemmegivning ikke paa nogen Maade vil kunne regnes Regjeringen til Indtægt. De fleste af de ærede Herrere have jo endogsaa erklæret, at dersom Situationen var den samme til Oktober, saa skulde vi have se, hvorledes de ville storme frem. Altsaa dette er ikke nogen Støtte for Ministeriet. Jeg har dernæst lyttet til, hvorledes selve Ministeriet vilde stille sig, og da have vi jo hørt et Foredrag af den høitærede Finansminister, hvori han gav os en meget interessant theoretisk Forklaring af den parlamentariske Historie og det parlamentariske System i England, en Udvikling, som over for en historisk Forening eller en Forsamling, der var kommen sammen for at belæres, vilde have været høist interessant, men som det forekom mig saa

aldeles udenfor det Spørgsmaal, hvormed der er Tale. Da hvad han forøvrigt udtalte med Hensyn til Situationen her, var saa lidet og saa lidet sigende, at jeg ikke kan tro, at det ærede Ministerium vil antage, at det er en tilstrækkelig Stemme fra dettes Side lige over for denne Forhandling. Jeg har derfor haabet og haaber endnu, at Ministeriets høie Chef vil tage Ordet og give os en klar og bestemt Fremstilling af Ministeriets hele Betragtning af den nuværende Situation, jeg tror, at han skulde Folkethinget i denne Time og under de nuværende Forhold at træde frem som Ministeriets Chef og sige os rent og uforbeholdent, som vi have talt lige overfor Regjeringen, hvorledes Ministeriets Stilling er til dette store Spørgsmaal og til hele den Situation, hvorpaa dette Spørgsmaal hviler, og hvorfra det gaar ud. Jeg er overbevist om, at den høitagede Konseilspræsident vil erkjende, at det vil være hans Pligt lige overfor Folkethinget at staa frem og sige os noget klart, Dplysende og Bestemt angaaende Ministeriets Stilling. Gjør han det ikke, ja, saa vil Folket ogsaa vide at dømme herom; gjør han det ikke, saa vil man have Ret til baade her hos os og udenfor Salen at sælde sin Dom over denne betydningssfulde Lausning. Det var navnlig for at udtale dette, at jeg ønskede Ordet. Jeg haaber endnu, at i den 1te eller maaste i den 12te Time vil Hans Excellence Konseilspræsidenten aabne sin Mund og fortælle os, hvorledes Ministeriet betragter den nuværende Stilling i det Hele taget; det er dette, jeg tror at kunne have en berettiget Forventning om, og det er dette, som jeg saa stærkt og bestemt, som jeg kan gjøre det, opfordrer ham til.

Tanber: Under den Diskussion, som har fundet Sted i disse 2 Møder i Dag, er der som naturligt er, fremkommet adskillige mærkelige statsrettlige Doktriner eller Læresætninger — for at bruge et mere dansk Udtryk — som ikke ere blevne indbegaaede af tidligere Tale. Jeg skal navnlig fremhæve et Par, som ere fremkomne fra den ærede Finansminister i hans Foredrag i Formiddag. Der var nogle, som angik danske, og nogle, som angik engelske Forhold, men jeg tror, at der baade i hans Fremstilling af danske og af engelske konstitutionelle Forhold var forskellige Punkter, som fortjene at indbegaaes. Den ærede Minister omtalte, at Ministeriet havde hensillet til Kongen, hvorvidt det burde fratræde eller ei, men at Kongen da havde beordret det til at vedblive at fungere. Jeg vil tillade mig hertil at bemærke, at Ministeriet, naar det staa i den Stilling, som her er Tale om, har den Pligt at nedlægge sine Portefeuiller, forsaavidt det har Foranledning dertil. Men Ministeriet kan ikke sige, at det er Kongen, der befaler det at vedblive. Naar Kongen byder Ministeriet at fratræde, er det Ministe-